

ken stor, heldig Forbedring der var fremkommet her fremfor Kommissionsforslaget. Det forelagte Lovforslag er, hvor det vedrører Foreninger og sluttet Bord, affattet i den Grad indviklet og er saa vanskeligt at forstaa, at det vil være næsten umuligt for nogen Forening at eksistere paa den Maade, uden at den skulde holde en særlig Bogholder eller lignende, for at den kunde opfylde alle de Krav, denne Paragraf kræver. Det er lykkedes os i Aar at blive enige om, og det er der i hele Udvalget Enighed om, at Paragraffen affattes saaledes som foreslaaet i Ændringsforslag Nr. 28; jeg er gaaet med dertil, men jeg har i Udvalget betinget mig Ret til at udtale her i Tinget, at det selvfølgelig maa være underforstaaet, at i de Foreninger, der ere virkelige Foreninger og selv eje deres Bygning, altsaa ikke fingerede Foreninger, maa vedkommende Værter absolut komme til at staa udenfor det Antal af Beværtere, som ifølge Loven skal være tilladt, nemlig 1 for hver 350 Indvaanere i Byerne. Det bliver en absolut Nødvendighed. Jeg skal her henpege paa saadanne Foreninger, hvoraf der findes en i næsten hver By, nemlig de temmelig store Haandværker- og Industriforeninger, som have selvstændige Bygninger med selvstændige Værter. Her maa man absolut kræve, at Værterne for slige Foreninger — ikke alene Haandværker- og Industriforeninger, men ogsaa andre Foreninger, som have deres egen Bygning og altsaa ikke ere fingerede Foreninger eller Smugkroer — maa blive holdte udenfor det Antal, som er bestemt i Lovforslaget, nemlig 1 for hver 350 Indvaanere i hver Kommune.

Saa er der § 35, som vedrører Fordelingen af og Handel med Spiritus; der er der jo i Lovforslaget indført den Bestemmelse: „Adkomst til paa Landet at forhandle stærke Drikke erhverves som hidtil, men kan herefter kun opnaas for 5 Aar ad Gangen“. Der har jeg tilladt mig at stille det Forslag, at der i Stedet kommer til at staa saaledes: „Adkomst til paa Landet at forhandle stærke Drikke kan kun erhverves efter anbefaling af Kommunalbestyrelsen og kun for 10 Aar ad Gangen. I øvrigt har det sit Forblivende ved de hidtil gældende Regler for Erhvervelse af saadan Adkomst“. Jeg mener, at selv om man vil forhindre Spiritus-handel saa meget som muligt nu, er det ganske mærkværdigt, at den skal forhindres i den Grad paa Landet, naar den ikke skal forhindres lige saa meget i Byerne. Naar en Købmand bor paa Landet,

maa han ikke blive stillet som en Købmand af anden Klasse, thi i Byerne bliver der ikke stillet saadanne Krav. Jeg taler ikke her for at værges Byernes Interesser, thi det behøver jeg ikke i dette Forhold, men jeg taler for at værges Købmændene paa Landet. Det mindste, man kan forlange er, at de i 10 Aar maa have Ret til at handle med spirituøse Drikke, naar de en Gang have faaet Retten. Jeg vil forudsætte, at det ikke bliver saadan paa Landet, lige saa lidt som i Byerne, at de Købmænd, der faa Lov til at handle med Vin og Spirituosa af alle Arter, paa nogen Maade kunne blive behjælpelige til, at man ikke kan holde Drikkeriet indenfor rimelige Grænser; thi naar det bliver bestemt, at der ikke indenfor disse Købmandsbutikker maa udskænkes stærke Drikke hverken for Betaling eller vederlagsfrit, kan jeg ikke se nogen Grund til, at man skal sætte Købmændene paa Landet i en saadan ganske anden Stilling end Købmændene i Byerne. Endelig har første Stykke af § 37 følgende Affattelse: „I Butikker og Forretningslokaler, i hvilke der forhandles i Detailsalg, maa Forhandleren ikke udskænke eller lade udskænke stærke Drikke til Kunder, hverken for Betaling eller vederlagsfrit“. Der maa jeg bestemt stille det Krav, at Stykket affattes saaledes:

„I Butikker og Forretningslokaler, i hvilke der forhandles spirituøse Drikkevarer, maa der ikke udskænkes stærke Drikke til Kunder, hverken for Betaling eller vederlagsfrit.“

Det foreslaar jeg, fordi der dog maa være en Grænse for, hvad der kan kræves af Befolkningen. Enhver Skomager eller Skræder, kort sagt hvilken Haandværker man vil, har jo et saadant Forretningslokale, i hvilket der forhandles i Detailsalg, og i Regelen findes det lige ved hans lille Kontor eller maaske hans Værksted, og han selv kan bo borte derfra, maaske oppe i en anden Etage; hvis man saa vilde bestemme, at der i et saadant Forretningslokale, hvor der handles med Sko eller Strømper, eller hvad det nu er, ikke maatte skænkes, vederlagsfrit, et Glas Portvin eller et Glas Øl til den, der kommer og besøger Forhandleren, maaske for at ønske ham til Lykke paa hans Fødselsdag, saa er man kommen saa vidt, at man har traadt Friheden, som man jo altid raaber paa, lovlig nær. Jeg vil forsikre de Herrer om, De kunne give lige saa mange Love paa det Omraade, som De ville, saa ville De dog aldrig nogen